

VAN DE NOORDPOOL NAAR NAIROBI

Een héél koel avontuur

Yannick van de Velde en Bart van den Donker
Met illustraties van Gozde Eyce

- Hoofdstuk 1 -

‘Mijn spreekbeurt gaat over...’

‘Mijn spreekbeurt gaat over...’

‘Mijn...’

‘Kom op, Isabelle! Je kan het!’ moedigt Laurens haar aan.

Laurens en Isabelle zijn beste vrienden. Niet zomaar beste vrienden, maar de beste vrienden. Dat is namelijk véél beter dan best. Want ze kennen elkaar al vet lang.

Isabelle was drie. Nog helemaal niet bezig met zaken als met mes en vork eten, ‘dank u wel voor het spelen’ zeggen en spreekbeurten oefenen en andere grote-kinder-dingen. Nee, haar leven was nog simpel toen. Het liefst bracht ze haar dagen door in de zandbak in het park. Het was geen mooie zandbak, het was geen schone zandbak, maar het was wel háár zandbak. Elke dag was een feest. Beetje zand aaien, beetje zand gooien, beetje zand eten. Maar toch vooral zand scheppen. Ze kon goed scheppen voor haar leeftijd. Scheppen was haar lust en haar leven.

Het was een ochtend als alle andere. Isabelle zat in haar vaste hoek in de zandbak, onder aan de glijbaan. Hier was het zand altijd vers en lekker stevig. Ook kon ze precies haar moeder zien zitten bellen op het bankje, vaak naast een andere bellende moeder. Misschien belden ze wel met elkaar, dacht Isabelle.

Ineens een plof. Een stofwolk. Zand in haar oren. Een jongen van drie was met een gierende rotvaart van de glijbaan geramsjeest. Recht in haar verse kuil.

‘Wat doe je, m’n kuil!’

‘Ssst,’ zei de jongen. Hij legde geheimzinnig een vinger op haar mond. Hij graaide in zijn broekzak en haalde een glimmende telefoon tevoorschijn. Hij keek met grote ogen naar Isabelle, en daarna richting het bankje. Daar zat, naast de bellende moeder van Isabelle, een vrouw met rood haar paniekerig in haar tas te graaien. De jongen wees naar de kuil.

‘Telefoonboom,’ fluisterde hij. Isabelle begreep meteen wat hij bedoelde. Ze knikte. Samen begroeven ze de telefoon onder een dikke laag zandbakzand. ‘En nu maar hopen op regen,’ zei de jongen. ‘Ik heet Laurens trouwens. Ik bedoel, ik heet niet Laurens Trouwens, maar Laurens. Gewoon Laurens. Of nee, niet Gewoon Laurens, maar gewoon. Laurens.’

‘Ik ben Isabelle,’ zei Isabelle.

Daarna zagen ze elkaar elke dag op dat plekje, bij de glijbaan. Vol verwachting, hopend op een telefoonboom, of in ieder geval een klein telefoonplantje. Die kwam niet. Er groeide geen boom. Maar er groeide wel een prachtige vriendschap.

Een vriendschap die al jaren duurt, en waardoor Laurens en Isabelle, inmiddels allebei negen jaar oud, nu samen in de slaapkamer van Isabelle zitten. Want Isabelle heeft morgen haar spreekbeurt, en Laurens komt helpen oefenen.

‘Oké, ik kan het,’ mompelt Isabelle. ‘Mijn spreekbeurt gaat over... over... Aah, ik kan het niet, ik moet poepen!’ Ze rent haar slaapkamer uit.

Laurens zucht. Zo gaat het al de hele week. Hij gooit een druif omhoog en vangt hem op met zijn oog. ‘Au!’ Dat was niet de bedoeling.

Laurens vindt het zielig voor Isabelle. Ze is enorm nerveus voor haar spreekbeurt. Ze is zo zenuwachtig dat ze steeds moet poepen als ze begint met oefenen. Of ze het nou probeert voor Laurens, haar ouders of haar knuffels: er is geen beginnen aan.

Isabelle komt terug van het poepen. Haar ogen zijn rood. Ze heeft gehuild.

‘Ik kan het gewoon niet,’ zegt ze sip. ‘En ik heb er zo hard aan gewerkt!’

‘Niks ervan,’ zegt Laurens. ‘Ik blijf gewoon logeren! We gaan vanavond nog een keer oefenen, én morgenochtend! Ik weet zeker dat het gaat lukken. Ik help je. We zijn toch beste vrienden?’

‘De bestste,’ zegt Isabelle. Ze is al wat gerustgesteld.

‘Jongens, komen jullie eten?’ roept Isabelles vader naar boven.

De kinderen hollen naar beneden. Van al dat poepen krijg je honger. En van druiven per ongeluk in je oog werpen ook.

Isabelle ligt in bed. Ze kan niet slapen. Niet vanwege de spanning voor haar spreekbeurt. Maar vanwege Laurens. Laurens ligt namelijk te snurken als een koe. Als een koe die kauwt op een flinke hand grind. En nog eens herkauwt.

‘Ik moet slapen, want ik heb morgen een spreekbeurt. O, nee, mijn spreekbeurt. Wat een herrie! Het lijkt wel een koe. Nee ik moet niet aan koeien denken, maar aan schapen. Schaapjes tellen. Ja, dan val ik in slaap. Één schaapje... Twee schaapjes... Drie schaapjes... Vier snurkende schaapjes, vijf snurkende schaapjes, zes schurkende snaapjes... Nog meer schaapjes, hmm... Lekker zacht...’

Ineens klinkt er gekrabbel. Isabelle ligt stokstijf in bed. Ze durft zich niet te bewegen. Wat is dat? Wie is daar?

‘Laurens?’ fluistert ze. Het gekrabbel wordt harder. Alsof iemand zich een weg de kamer in probeert te graven, dwars door de houten vloer heen. ‘Laurens? Wat doe je, joh?’

Plots klinkt er gekraak, gevolgd door een diepe zucht. Isabelle slaakt een onhoorbaar gilletje en trekt de dekens over haar hoofd. Ze hoort een klinkende klap op de vloer. Valt er iets om? Het is helemaal stil.

Echt stil.

Het dak kraakt niet eens. De kachel tikt niet. Laurens snurkt niet.

Uit de duisternis klinkt een zacht, vriendelijk, raspemd stemmetje:
'Kijani? Kijani, ben je daar?'

Isabelle zegt niets. Ze is dan wel negen, ze is niet gek. Dat is niet de stem van Laurens, dat weet ze heus wel. Maar, aan de andere kant, de stem is ook niet heel eng.

'Kijani? Ben jij dat?' zegt het stemmetje weer. Isabelle knipt haar nachtlampje aan. Midden in de slaapkamer ziet ze een gat in de grond, met losgewrikte plankjes. Daarnaast ligt een heel klein schepje. Naast dat schepje staat een heel klein molletje. Het molletje port met zijn nagel in een van Isabelles sloffen.

'Ik ben hier, hoor!' zegt Isabelle. De mol draait zich om.

'Kijani? Ik ben het! Meneertje Santos!'

Isabelle heeft geen idee waar hij het over heeft. 'Ik heb geen idee waar u het over heeft,' zegt ze.

'Nee, echt? Dat meen je niet!'

'Toch wel, Meneertje Santos.'

De mol krabbelt achter zijn oor. 'Oh nee, zul je net zien, zit ik in de verkeerde wijk zeker.' Hij giechelt een beetje. 'Typisch Meneertje Santos.'

'Dit is de componistenbuurt,' zegt Isabelle behulpzaam. 'Waar moet u precies zijn?'

'De componistenbuurt? Waar in Nairobi is dat?'

'Nairobi... Nairobi!?! U bent in Nibbixwoud!' De mol kijkt verward en krabt zich deze keer achter zijn andere oor. Dan glimlacht hij breed.

'O, nee, dat heb ik weer. Typisch Meneertje Santos! Haha! Nibbixwoud? Waar in Kenia ligt dat dan?'

'Kenia? Kenia!?! U bent in Nederland, hoor!' De mol zakt op de grond en gaat naast zijn schepje zitten.

'Hier baal ik van. En dat gevoel ga ik gewoon eens even heel erg toelaten.' Isabelle snapt niet zo goed wat de mol bedoelt. Dan begint de mol te huilen.

